

Deca u migrantskoj krizi

Odmah na početku želim da vas zamolim za minut ćutanja za Ajlana i Galipa i svu drugu decu koja su ostavila svoje mlade živote na putu ka boljoj budućnosti i boljem sutra, koje za njih nikada više neće doći...

A sada, gospodo, vi koji iz pozadine vučete konce i upravljate svetom, razmislite na trenutak kako je biti jedno sasvim normalno dete u vašem nenormalnom i poremećenom svetu. Da li, možda, mislite da ta deca ne žele budu zaboravljena i da žele svakog dana da mogu da zahvale bogu na blagoslovu novog dana kakav vi imate u svojim domovima i državama. Naravno da žele i mislim da se pored svega raduju onom što im je život dao, iako je to vrlo malo. Sakupljaju mrvice sreće i sitna zadovoljstva da na njima izgrade život. S obzirom na to da sam i sama još dete, vrlo dobro znam kolike i kakve su dečije želje... Ali jednu stvar ne razumem! Zbog čega ovu decu i njihove roditelje nazivate migrantima? Koliko sam ja naučila u ovom svom mladom životu, migrant je onaj koji svojom voljom napušta svoje ognjište i dom da bi se naselio u drugim delovima sveta. Ovi ljudi to rade zato što su primorani, zato što beže i spašavaju goli život. Beže pred bombama i ratom. Neki od njih čak i nemaju šta da napuste, jer žive u šatorima i bez osnovnih uslova za dostojanstven život. Ako beže, onda nisu migranti, nego izbeglice koje su se nečijom krivicom našle u ovoj situaciji. Zašto se uvek nalaze lepši izrazi za strašne stvari i loša opravdanja za nečiju krivicu? Zašto se danas, u dvadeset i prvom veku, rađaju deca koja nemaju ni državljanstvo, koja prolaze kroz detinjstvo bez osećaja pripadnosti i zaštite? Život ove dece ispunjen je strahom i očajem koji hrabro i ponosno nose dok malim nožicama prelaze hiljade kilometara ka nepoznatom, možda ne boljem, ali barem sigurnijem životu i svakim korakom su sve bliži još većoj neizvesnosti i uvek se pred njima ispreči neki zid i neki znak da nisu poželjni. Ne mogu ni da zamislim šta je to što ta deca ponesu na put kada znaju da odlaze zauvek. Obično bi to bile barem lepe uspomene, ali oni čak ni toga nemaju, a sve ostalo je uništeno i spaljeno. Nema povratka, a ponekad ni dovoljno snage da se stigne tamo gde su pošlo. Tako da, gospodo, nije ovo ljudska migrantska kriza, nego kriza humanosti, potpuni poraz civilizacije kakvu poznajemo. Šta još treba da se desi da se svet konačno probudi i preduzme nešto? To bi bila, bojim se, tema za priču bez kraja...

Iskreno se nadam da ste iskoristili onaj minut ćutanja da dobro razmislite kuda sve ovo vodi i da pronađete rešenje da nikada i niko više ne mora da napusti svoj dom. Nije dovoljno roditi se kao čovek, treba tako i živeti. Budimo zahvalni na svemu što imamo jer nekad nismo ni svesni koliko smo srećni. I naše malo nekom znači mnogo, sve, pa i više od toga.

Sara Lazić,

Politehnička škola, VT1/3

